

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 96/11
13.01.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву Р. Б. из Б, поднетом преко пуномоћника М.В, адвоката из Б, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда II-4 У. 6086/10 (2008) од 16.12.2010. године, уз учешће противне странке председника Републике Србије, у предмету престанка професионалне војне службе, у нејавној седници већа одржаној дана 13.01.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда II-4 У. 6086/10 (2008) од 16.12.2010. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијена је тужба Р.Б. из Б. поднета против указа председника Републике Србије број 1-63 од 16.10.2008. године, којим је утврђено да је тужиоцу престала професионална војна служба са даном 31.августом 2005. године, због тога што је навршио 30 година стажа осигурања, а потребе службе захтевају престанак професионалне војне службе.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона и правила поступка, подносилац истиче да Управни суд уопште није ценио детаљне и у свему аргументоване наводе тужбе, нити је правилно оценио законитост оспореног указа који је донет применом неважећег Закона о Војсци Југославије са позивањем на Закон о Војсци Србије. Наводи да је тужени орган неправилно применио члан 17. тачка 9. Закона о Војсци Србије будући да указ који је донет 16.10.2008. године има ретроактивно дејство са применом од 31.08.2005. године. Затим, истиче да тужени није поступио по пресуди Врховног суда Србије У-СЦГ 1143/06 од 13.03.2008. године, у чијем извршењу је донет оспорени указ, јер је чињенично стање погрешно и непотпуно утврдио и из утврђених чињеница је извео неправилан закључак по питању одлучних чињеница. Сматра да је у поновном поступку, сходно члану 61. Закона о управним споровима, тужени морао да решава о статусу тужиоца као припадника Војске Србије и да сходно важећем закону одлучи да ли и даље постоје законски услови да остане у служби. Такође, указује да су уз тужбу поднети докази у прилог чињеници да подносилац овог захтева не испуњава услове за престанак професионалне војне службе по потреби службе, које Управни суд није ни поменуо. Са ових, детаљно образложених разлога у захтеву, предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и укине или преиначи побијану пресуду.

У одговору на захтев за преиспитивање побијане пресуде противна странка истиче да је побијана пресуда правилна, јер је донета уз јасну оцену свих правно релевантних чињеница од значаја за решавање ове управне ствари, па предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Из списка предмета Управног суда II-4 У. 6086/10 (2008) произлази да је оспорени указ донет у поновном поступку у извршењу пресуде Врховног суда Србије У-СЦГ 1143/06 од 13.03.2008. године, којом је поништена наредба министра одбране Државне заједнице Србија и Црна Гора број 5-141 од 10.06.2005. године о престанку професионалне војне службе Р.Б, јер у поступку који је претходио доношењу те наредбе нису поуздано утврђене све одлучне чињенице у смислу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Оспорени указ је донет по службеној дужности дана 16.10.2008. године на основу члана 24. став 1. Закона о председнику Републике ("Сл. гласник РС" број 11/07) и члана 17. тачка 9. Закона о Војсци Србије ("Сл. гласник РС" број 116/07) и у указу је утврђено да је Р.Б. престала војна служба на основу члана 107. став 2. Закона о Војсци Србије јер је навршио 30 година стажа осигурања, а потребе службе захтевају престанак професионалне војне службе.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, без повреде правила поступка и правилном применом материјалног права донео оспорени указ, поступајући у свему по примедбама изнетим у пресуди Врховног суда Србије број У-СЦГ 1143/06 од 13.03.2008. године. Ово стога што је након прибављеног мишљења начелника Генералштаба Војске Србије од 15.09.2008. године тужени поуздано утврдио да због организацијско-мобилизацијских промена постоје потребе службе, у моменту доношења поништене наредбе, за престанак службе тужиоцу, који је тада имао више од 30 година пензијског стажа, а што је један од услова прописаних чланом 107. став 2. Закона о Војсци Југославије.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани наводи из захтева да је Управни суд доношењем пресуде повредио правила поступка од утицаја на решење ствари, јер пресуда не садржи разлоге о битним чињеницама истицаним у тужби. Наиме, тужилац је у тужби указивао, између осталог, на погрешну примену материјалног права - Закона о Војсци Југославије и ретроактивно дејство оспореног указа. Управни суд у образложењу побијане пресуде није ценио те наводе, истичући да је оспорени указ донет у поступку у коме су отклоњене битне повреде поступка на које је указано пресудом Врховног суда Србије од 13.03.2008. године и да су у указу дати јасни, аргументовани и исцрпни правни разлози, које као правилне и на закону засноване прихвата и Управни суд. Међутим, у образложењу оспореног указа нису дати разлози за примену Закона о Војсци Југославије, који је престао да важи 01.01.2008. године, нити разлози који би указивали на датум престанка професионалне војне службе тужиоцу. Са ових разлога, по оцени Врховног касационог суда, повређено је право подносиоца захтева на образложену судску одлуку.

Такође, основано се наводи у захтеву да је, сходно члану 61. Закона о управним споровима тужени орган у поновном поступку морао да решава о статусу тужиоца применом важећег закона. Ово стога што је наведеним чланом 61, између осталог, прописано да се кад суд поништи акт против кога је био покренут управни спор предмет враћа у стање у коме се налазио пре него што је поништени акт донесен. Пресудом Врховног суда Србије У-СЦГ 1143/06 од 13.03.2008. године је поништена наредба министра одбране број 5-141 од 10.06.2005. године, што значи да је поступак враћен у ону фазу у којој је био пре доношења поништене наредбе. То, такође, значи да су поништене и правне последице које је та наредба произвела, јер иста више не постоји, па је с обзиром на те околности и чињеницу да је оспорени указ донет 16.10.2008. године, у време примене Закона о Војсци Србије, Управни суд требао да оцени правилност примене материјалног права у том указу, нарочито имајући у виду да у Закону о Војсци Србије у прелазним и завршним одредбама није предвиђена могућност примене одредби Закона о Војсци Југославије у случајевима престанка професионалне војне службе по потреби службе. Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су побијаном пресудом повређени закон и правила поступка од утицаја на решење ствари, па је на основу члана 55. став 2. и 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду, који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.